

האייפון שהציל

עוד לפני שאני מתחילה את הסיפור, חשוב לי להדגיש שלא היה לי לא בעבר ולא בהווה, שום אייפון. ושבודאי שום דבר טוב לא יכול לצאת ממנו ח"ו. אולם בכל זאת, בחרתי לקרוא לסיפור שלי בכותרת הזו, מכיון שלפעמים דוקא ה"עץ המר" יכול להפוך את המים המרים למתוקים כידוע.

הכל התחיל מאז שהבן שלנו מוישי גדל והגיע לשיעור ג' בישיבה קטנה. לנו לא היה שום ספק או התלבטות באיזו ישיבה גדולה לבחור, שכן אצלנו כולם, דהיינו גם הבנים הגדולים ממנו וגם שאר האחיינים, לומדים באחת הישיבות הטובות ביותר בארץ (וכנראה גם בעולם) והיה פשוט לנו שגם מוישי ילמד שם כמיטב המסורת המשפחתית.

אלא שבבין הזמנים של פסח, כן דוקא בזמן שמבערים את החמץ מן הבית, התברר לנו שאצלנו בבית, עמוק עמוק בתוך הלב של מוישי, צומח לו איזה מן חמץ נורא ואיום, אשר למרבה הצער כנראה כבר תקופה ארוכה היכה שם שורשים, וכעת ניראו ניצני הפריחה "פורצים" החוצה. אני מאד מקווה שאף אחת מהקוראות, לא מבינה ושגם לא תבין אותי לעולם על מה אני מדברת, אבל באותו חודש ניסן, לא רק שלא הרגשנו מהי חירות ומהי יציאת מצרים, אלא אדרבא היינו בטוחים שכל המאתיים ועשר שנים התקבצו אצלנו תוך כמה ימים.

בהתחלה היו אלה סימנים של מרידה מלווים במילים של חוצפה, אשר מעולם אבל מעולם לא נשמעו אצלנו בבית, ומרוב תדהמה שאחזה בנו שתקנו, פשוט שתקנו. אולם מאוחר יותר התעשתנו, ואז התחלנו בעצם להבין שאם עד היום היו כל בנינו שייכים לסוג הראשון של אותם ארבעה בנים המוזכרים בהגדה, כנראה שמוישי שייך כבר לסוג השני...

שלושה ימים קודם כניסת החג, קיבלנו "רעידת אדמה" נוספת שמבחינתנו היה זה גזע עץ כבד, ששבר את גב הגמל שבעצם היה כבר שבור גם ככה.

בארוחת הצהריים שלף לו פתאום מוישי מהכיס מכשיר פלאפון קצת יותר גדול מפלאפון רגיל, מכשיר ללא כפתורים, ואז פתאום צעק אחד מבני הגדולים, **אמא! יש לו אייפון!!!** זהו זה, את זה כבר לא היה שייך לסבול, זה כבר היה הרבה מעבר למה שיכלנו לתת שיקרה לנו בתוך הבית, ואז בבת אחת ניגש בעלי למוישי, אחז בידו, ובתנועה סמכותית ונחרצת גרם לו להבין שיבוא איתו מייד אל החדר פנימה, כשהוא מסמן לי לבוא בעקבותיו. שם בתוך החדר, דיבר בעלי עם מוישי כמו שלא דיבר מעולם.

הוא פנה אליו בטון כאוב אך פסקני ואמר לו: **מוישי, שתקתי לך על החוצפות, בלעתי את ההתנהגויות, והבלגתי על המרידות, אבל... עד כאן. עם המכשיר הזה אין לך יותר מה לחפש כאן.** כמו שאתה הבן שלי, גם שאר הילדים בבית הם הילדים שלי, ויש לי אחריות לדאוג שהם לא יראו את הזבל הזה... אני מודיע לך נחרצות, אתה שובר את המכשיר הזה כאן ועכשיו. אולם מוישי שהספיק בתקופה האחרונה לעטות על גופו שיריון עבה וגם של עזות, התחיל להתווכח. מה יש בזה? מה זה מפריע לכם?

ואז משום מה התפרצתי אני ושפכתי עליו באחת, את כל מה שקראתי בעלוני ובקונטרסים שיצאו בנושא האייפונים והאינטרנט.

מה זה מפריע לנו אתה שואל? הפריצות הזו מסלקת את השכינה!!! הטומאה הזאת מביאה אסונות!!! המכשיר הזה הוריד מהדרך אלפים של בנים ובנות, וגרם להם לסריטה בנפש שאין לה תקנה. בתים של יראים ושלמים התפרקו לפירורים מהמכשיר הזה, ואתה שואל מה יש בזה?...

ואז משום מה פרץ מושיי בבכי חסר מעצורים, מן בכי כזה שגרר גם אותי ואת בעלי לבכי משותף יחד איתו, כשעדיין לא העלנו על קצה דעתנו את המילים שאנחנו עומדים לשמוע.

סליחה אמא, אבל ממתי אכפת לך מהדברים הללו? ממתי מטרידות אותך הדאגות האלו?

לא הבנתי למה הוא מתכוון, ואז הוא התחיל לשאוג בכעס מתפרץ:

את חושבת שהבחורים מתקלקלים מהאייפונים? או שנה לך ולכל החברות שלך לחשוב ככה כדי להצדיק את ההתנהגות שלך?...

הוא שתק לרגע ואז הוא המשיך: אני לעולם לא אשכח את השיחה הראשונה שהיתה לי עם הבן של השכן מלמעלה שגרר אותי אז לסיבוב ברחוב רבי עקיבא, ובאותו זמן כשעוד הייתי שומר על העיניים אמרתי לו, אבל אסור להסתכל על נשים? ואז הוא צחק ואמר לי, אז תישאל את אמא שלך למה היא כל כך מתאמצת שכל הגברים ברחוב יסתובבו להסתכל עליה?...

היום אני כבר יכול לומר לך מבפנים שבחורים בישיבות סוגרים את הגמרא ויוצאים לרחוב במיוחד כדי לראות אותך ואת כל אלו שלבושות כמוך...

כאן כשכבר הרגשתי שאני לא מסוגלת יותר התפרצתי, תגיד לשכן השיגעון הזה שלא יעזי לדבר ככה, ו... אולם מבט קצר לבעלי גרם לי להבין פתאום שהצעקות שלי לא באמת יעזרו ושבעלי רוצה לומר משהו.

האמת היא - אמר בעלי, שגם לי השכן אמר כבר כמה פעמים, שהפאה שלך הרסה לו את שמירת העיניים, אלא שתמיד זילזלתי בו וחשבתי שהוא מנסה להצדיק את הקילקול שלו, אבל עכשיו אני מגלה, שכנראה דוקא אנחנו הם אלו שניסו כל הזמן להצדיק את עצמם...

ואז שוב התערב מושיי ואמר לי, אף אחד לא קם סתם כך מהגמרא והולך לקנות אייפון, העסק מתחיל דוקא מהבובות ראווה שמסתובבות ברחובות ומשגעות את הבחורים. יש לי חברים שמסוגלים לעמוד שעות מול חלון ראווה, ועל כל סוג של פאה למצוא מי מהשכונה הולכת בדגם הזה ומי בדגם ההוא. האייפון שאתם כל כך רועדים ממנו, מגיע רק בשלב השני...

באותם רגעים הרגשתי שהאדמה בוערת לי מתחת, מה ??? אני ??? ישנם בחורים שמדברים על הפאות שלי ? היתכן?

עוד באותו הלילה ישבתי עם בעלי לשיחה נוקבת, ועם דמעות רותחות בעיניים התחלנו פתאום להבין שכנראה פגעה בנו מידת הדין משום שמידה כנגד מידה לא בטלה. אם לשכנים מלמעלה אני קלקלתי את הבן, או לכל הפחות הייתי שותפה בהידרדרות הרוחנית שלו, אין לי על מה להתלונן כעת כשהבן שלי נותן לי לטעום מה זה אומר...

בלב כבד אולם בהחלטה נחושה החלטנו, לפני שנילחם באייפון של מושיי ושל החברים שלו, נעצור קודם את הסיבה שמייצרת "אייפוניסטים" חדשים. ובטרם נטפל בתוצאה, נטפל בגורם המרכזי שמבעיר בליבם את אש התאוה לכל המיאוס המסתתר לו מאחורי המסך.

וכך, עוד 48 שעות בטרם ליחכה האש את פרוסות הלחם האחרונות ושאריות הביסקוויטים, דלקה לה האש במרפסת ביתנו, והעבירה סן העולם שלוש פאות...שש חצאיות...ולמעלה מתריסר חולצות שתוך זמן קצר הפכו למאכולת אש, ועלו כקרבן חטאת ואשם גם יחד, כשדמעותינו מצטרפות כניסוך המים על גבי המזבח.

אנא השם - זעקתי מתוך ליבי, אני לא מבקשת רק על מושיי, אני מבקשת על כל אלו שאי פעם ניכשלו בי בהרהור רע, על כל מי שהרסתי לו את השלום ביתי, ועל כל מי שגזלתי ממנו את הריכוז בלימוד כשדמותי נחקקה בתודעה שלו. אני מתחננת, תקן את כל אשר קילקלתי, השב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם.

ואכן, חסדי השם כי לא תמו, ביום שריפת חמץ חזר מושיי אל הבית כשהפנים שלו סמוקות וקורנות מאושר, ואמר לי: אמא,

אני הבנתי הכל, גם אני נפרדתי ממנו, הוא נישאר שם עמוק עמוק עם החמץ של כל עם ישראל. שעות ספורות לאחר מכן, ישבנו ביחד סביב שולחן ערוך ואמרנו בקול שירה וזימרה, כנגד ארבעה בנים דיברה תורה... אחד חכם...

לאימות הסיפור: 052-7652509